

Sh'lach, Torah

Numbers 14:8-15:7

(8) If the LORD is pleased with us, He will bring us into that land, a land that flows with milk and honey, and give it to us; (9) only you must not rebel against the LORD. Have no fear then of the people of the country, for they are our prey: their protection has departed from them, but the LORD is with us. Have no fear of them!” (10) As the whole community threatened to pelt them with stones, the Presence of the LORD appeared in the Tent of Meeting to all the Israelites. (11) And the LORD said to Moses, “How long will this people spurn Me, and how long will they have no faith in Me despite all the signs that I have performed in their midst? (12) I will strike them with pestilence and disown them, and I will make of you a nation far more numerous than they!” (13) But Moses said to the LORD, “When the Egyptians, from whose midst You brought up this people in Your might, hear the news, (14) they will tell it to the inhabitants of that land. Now they have heard that You, O LORD, are in the midst of this people; that You, O LORD, appear in plain sight when Your cloud rests over them and when You go before them in a pillar of cloud by day and in a pillar of fire by night. (15) If then You slay this people to a man, the nations who have heard Your fame will say, (16) ‘It must be because the LORD was powerless to bring that people into the land He had promised them on oath that He slaughtered them in the wilderness.’ (17) Therefore, I pray, let my Lord’s forbearance be great, as You have declared, saying, (18) ‘The LORD! slow to anger and abounding in kindness; forgiving

במדבר י"ד-ט"ו:ז'

(ח) אִם־חָפֵץ בָּנוּ יְהוָה וְהֵבִיא אֶתְנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתַנָּה לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר־הִיא זֶבֶת חֵלֶב וּדְבַשׁ: (ט) אַךְ בִּיהוָה אֶל־תִּמְרְדוּ וְאַתֶּם אֶל־תִּירְאוּ אֶת־עַם הָאָרֶץ כִּי לַחֲמֹנוּ הֵם סָר צִלָּם מֵעֲלֵיהֶם וַיהוָה אֶתְנוּ אֶל־תִּירָאֵם: (י) וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעֵדָה לְרָגוּם אֹתָם בְּאֲבָנִים וּכְבוֹד יְהוָה נִרְאָה בְּאֵהָל מוֹעֵד אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (פ)
(יא) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אַנָּה יִנְאָצְנִי הָעָם הַזֶּה וְעַד־אַנָּה לֹא־יֵאֱמִינוּ בִּי בְּכֹל הָאֵתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ: (יב) אֲכַנּוּ בְּדַבָּר וְאוֹרְשָׁנוּ וְאָעֲשֶׂה אֹתָךְ לְגוֹי־גָדוֹל וְעַצּוֹם מִמֶּנּוּ: (יג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי־הִעֲלִיתָ בְּכַחֲךָ אֶת־הָעָם הַזֶּה מִקִּרְבּוֹ: (יד) וְאָמְרוּ אֶל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ כִּי־אַתָּה יְהוָה בְּקִרְבָּם הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר־עִיֵּן בְּעֵינֵי נִרְאָה | אַתָּה יְהוָה וְעַנְנְךָ עִמָּד עֲלֵהֶם וּבַעֲמֵד עָנַן אַתָּה הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמֹד אֵשׁ לַיְלָה: (טו) וְהִמַּתָּה אֶת־הָעָם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־שָׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעֶךָ לֵאמֹר: (טז) מִבְּלֹתֵי יָכַלְתָּ יְהוָה לְהֵבִיא אֶת־הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר: (יז) וְעַתָּה יְגַדְלֵנָּה כַּחַ אֲדַנִּי כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: (יח) יְהוָה אַרְךָ אָפִים וְרַב־חַסֵּד נִשְׂא עוֹן וְכָשַׁע וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פֶלֶד עוֹן אָבוֹת עַל־בְּנָיִם עַל־שְׁלִשִׁים וְעַל־רַבְעִים: (יט) סֶלַח־נָא לְעוֹן הָעָם הַזֶּה כַּגְּדֹל

iniquity and transgression; yet not remitting all punishment, but visiting the iniquity of fathers upon children, upon the third and fourth generations.’ (19) Pardon, I pray, the iniquity of this people according to Your great kindness, as You have forgiven this people ever since Egypt.” (20) And the LORD said, “I pardon, as you have asked. (21) Nevertheless, as I live and as the LORD’s Presence fills the whole world, (22) none of the men who have seen My Presence and the signs that I have performed in Egypt and in the wilderness, and who have tried Me these many times and have disobeyed Me, (23) shall see the land that I promised on oath to their fathers; none of those who spurn Me shall see it. (24) But My servant Caleb, because he was imbued with a different spirit and remained loyal to Me—him will I bring into the land that he entered, and his offspring shall hold it as a possession. (25) Now the Amalekites and the Canaanites occupy the valleys. Start out, then, tomorrow and march into the wilderness by way of the Sea of Reeds.” (26) The LORD spoke further to Moses and Aaron, (27) “How much longer shall that wicked community keep muttering against Me? Very well, I have heeded the incessant muttering of the Israelites against Me. (28) Say to them: ‘As I live,’ says the LORD, ‘I will do to you just as you have urged Me. (29) In this very wilderness shall your carcasses drop. Of all of you who were recorded in your various lists from the age of twenty years up, you who have muttered against Me, (30) not one shall enter the land in which I swore to settle you—save Caleb son of Jephunneh and Joshua son of Nun. (31) Your children who, you said, would be carried off—these will I allow to enter; they shall know the land that you have rejected. (32) But your carcasses shall drop in this wilderness, (33) while your children roam the wilderness for forty years, suffering for your faithlessness, until the last of your carcasses is down in the wilderness. (34) You shall bear your punishment for forty years, corresponding to the number of days—forty days—that you scouted the land: a year for each day. Thus you shall know what it means to thwart Me. (35) I the

חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועדהנה: (כ)
ויאמר יהוה סלחתי כדברך: (כא) ואולם חי-אני וימלא
כבוד-יהוה את-כל-הארץ: (כב) כי כל-האנשים הראים
את-כבדי ואת-אתתי אשר-עשיתי במצרים ובמדבר ונסו
אתי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי: (כג) אם-יראו
את-הארץ אשר נשבעתי לאבתם וכל-מנאצי לא יראוה:
(כד) ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אהרי
והביאתיו אל-הארץ אשר-בא שמה וזרעו יורשנה: (כה)
והעמלקי והכנעני יושב בעמק מחר פנו וסעו לכם המדבר
דרך ים-סוף: {פ}

(כו) וידבר יהוה אל-משה ואל-אהרן לאמר: (כז) עד-מתי
לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי את-תלנות בני
ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי: (כח) אמר אלהם
חי-אני נאם-יהוה אם-לא פאשר דברתם באזני פן אעשה
לכם: (כט) במדבר הזה יפלו פגריכם וכל-פקדיכם
לכל-מספרכם מן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי:
(ל) אם-אתם תבאו אל-הארץ אשר נשאתי את-ידי לשפן
אתכם בה כי אם-כלב בן-יפנה ויהושע בן-נון: (לא) וטפכם
אשר אמרתם לבו יהיה והביאתי אתם וידעו את-הארץ
אשר מאסתם בה: (לב) ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה:
(לג) ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשאו
את-זונותיכם עד-תם פגריכם במדבר: (לד) במספר הימים
אשר-תרתם את-הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה
תשאו את-עונתיכם ארבעים שנה וידעתם את-תנואתי: (לה)
אני יהוה דברתי אם-לא זאת אעשה לכל-העדה הרעה
הזאת הנועדים עלי במדבר הזה יתמו ושם ימתו: (לו)
והאנשים אשר-שלח משה לתור את-הארץ וישבו (וילונו)
[וילינו] עליו את-כל-העדה להוציא דבה על-הארץ: (לז)

LORD have spoken: Thus will I do to all that wicked band that has banded together against Me: in this very wilderness they shall die to the last man.” (36) As for the men whom Moses sent to scout the land, those who came back and caused the whole community to mutter against him by spreading calumnies about the land— (37) those who spread such calumnies about the land died of plague, by the will of the LORD. (38) Of those men who had gone to scout the land, only Joshua son of Nun and Caleb son of Jephunneh survived. (39) When Moses repeated these words to all the Israelites, the people were overcome by grief. (40) Early next morning they set out toward the crest of the hill country, saying, “We are prepared to go up to the place that the LORD has spoken of, for we were wrong.” (41) But Moses said, “Why do you transgress the LORD’s command? This will not succeed. (42) Do not go up, lest you be routed by your enemies, for the LORD is not in your midst. (43) For the Amalekites and the Canaanites will be there to face you, and you will fall by the sword, inasmuch as you have turned from following the LORD and the LORD will not be with you.” (44) Yet defiantly they marched toward the crest of the hill country, though neither the LORD’s Ark of the Covenant nor Moses stirred from the camp. (45) And the Amalekites and the Canaanites who dwelt in that hill country came down and dealt them a shattering blow at Hormah. (1) The LORD spoke to Moses, saying: (2) Speak to the Israelite people and say to them: When you enter the land that I am giving you to settle in, (3) and would present an offering by fire to the LORD from the herd or from the flock, be it burnt offering or sacrifice, in fulfillment of a vow explicitly uttered, or as a freewill offering, or at your fixed occasions, producing an odor pleasing to the LORD: (4) The person who presents the offering to the LORD shall bring as a meal offering: a tenth of a measure of choice flour with a quarter of a hin of oil mixed in. (5) You shall also offer, with the burnt offering or the sacrifice, a quarter of a hin of wine as a libation for each sheep. (6) In the

וַיִּמְתּוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דְבַת־הָאָרֶץ רָעָה בַּמִּגַּפָּה לְפָנַי יְהוָה: (לה) וַיְהוּשָׁע בֶּן־נֹון וְכָל־בְּנֵי־יִפְנָה חָיו מִן־הָאֲנָשִׁים הָהֵם הַהֲלָכִים לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ: (לט) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ הָעָם מְאֹד: (מ) וַיִּשְׁכְּמוּ בַּבֶּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל־רֹאשֵׁי־הָהָר לֵאמֹר הֲנִנוּ וְעַלְיֵנו אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר יְהוָה כִּי חָטֵאנוּ: (מא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְמָה זֶה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־פִּי יְהוָה וְהוּא לֹא תַצְלַח: (מב) אֶל־תַּעֲלוּ כִּי אִין יְהוָה בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִגָּפוּ לְפָנַי אִיבִיכֶם: (מג) כִּי הָעֲמַלְקִי וְהַכְּנַעֲנִי שָׁם לְפָנֵיכֶם וַנִּפְלֹתֶם בְּחָרֵב כִּי־עַל־כֵּן שָׁבַתֶם מֵאֲחֵרֵי יְהוָה וְלֹא־יְהִי יְהוָה עִמָּכֶם: (מד) וַיַּעֲפְלוּ לַעֲלוֹת אֶל־רֹאשׁ הָהָר וְאֶרֶון בְּרִית־יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא־מָשׂוּ מִקְּרֵב הַמַּחֲנֶה: (מה) וַיֵּרֵד הָעֲמַלְקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּהַר הַהוּא וַיִּכּוּם וַיִּכְתּוּם עַד־הַחֲרָמָה: {פ} (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם: (ג) וַעֲשִׂיתֶם אִשָּׁה לַיהוָה עֹלָה אוֹ־זֶבַח לְפִלֵּא־נֹדֶר אוֹ בְּנִדְבָה אוֹ בְּמַעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה מִן־הַבֶּקֶר אוֹ מִן־הַצֹּאן: (ד) וְהִקְרִיב הַמִּקְרִיב קֶרְבָּנוּ לַיהוָה מִנְחָה סֹלֶת עֶשְׂרוֹן בָּלוּל בְּרִבְעֵית הַהֵין שָׁמֶן: (ה) וַיִּין לְנֶסֶף רְבִיעֵית הַהֵין תַּעֲשֶׂה עַל־הָעֹלָה אוֹ לְזֶבַח לְכַבֵּשׁ הָאֶחָד: (ו) אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים בָּלוּלָה בְּשָׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהֵין: (ז) וַיִּין לְנֶסֶף שְׁלִשִׁית הַהֵין תִּקְרִיב רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:

case of a ram, you shall present as a meal offering: two-tenths of a measure of choice flour with a third of a hin of oil mixed in; (7) and a third of a hin of wine as a libation—as an offering of pleasing odor to the LORD.

Made with the Sefaria Source Sheet Builder
www.sefaria.org/sheets